

i forældet Dans ind mellem Linierne. Et vagt, almindeligt Indtryk, en Forestilling om, at der var Blomster i den „hellige Bøgeskov“, en Drøm om „Mørke, som Roser udbrede“, en ufuld-
baaren Kjærlighed til Blomsten som til alt skønt, er ofte, hvad Digteren ejer. Eller Blomsten faar ikke Lov at være sig selv, den kommer til at betyde noget uden for sig, den røde Rose er Elskovs, den hvide hellig, himmelsk Kærligheds Symbol. Men den selv, dens eget lille, guddommelige Jeg, dens skønne lille Personlighed, dens inderste Liv og Væsen, for hvor mange gaar det op?

Hvor mange ænsrer dette Liv uden for os, helt fremmed, uden Forhold til os, uvidende om os, med sin egen smerteløse Kamp, vidt forskellig fra vor voldsomme og lidelsesfulde Tilværelse; sænket ned i sød, uforstyrrelig, ubevidst Leven under Love, der aldrig føles som Baand; jordbundet og uden Længsel efter mer end Jorden, Dagens Sol og Nattens Dug og Vindens Viften giver; med sin stille Kjærlighedslykke i Blomstringens rette Tid, med Frugt, naar Frugtens Stund er kommen, og smerteløs Synken hen i Død.

Blandt dem, der kjendte alt dette og kunde fortælle derom, var der en, der mer end andre maa kaldes „Blomsmysterier-
nes“ Digter. Det er Henrik Vergeland. Denne vide, lyse Aand havde inden for sin Sfære Plads til hele Naturen, men for Blomsterne havde han en egen Helligdom. Han laa alt i Naturen saa ganske nær, langt nærmere end vi Nutidsmennesker plejer. Landet var ham bedre end Byen, Ensomhed bedre end Menneskeselskab, og en af hans aller bedste Venner var „Blaamin“, den trebenede, silkebløde Kanin med Sløjfen i Øret, hoppende om ham i Stuen og paa hans Bord; og ligesom han delte Hus med den her paa Jorden, vilde han dele Himlen med „Brunen“, den tro Hest. Fra sine første Digtinge til de sidste Vers, stedse voksende i Betydning for ham, har han sine Blomster med. Og han behandler dem ikke fornemt overlegent: menneskeligt, ikke seende oven fra ned paa alle disse smaa; men, levende i og med dem, gaaende over i dem, nedlæggende al menneskelig Værdighed og Herlighed, optager han deres Væsen i sig. Planterne ere hans Lige, hans Brødre — dette gamle Træ er det ikke ærværdigt som en Patriark? Han i det mindste har en Sønnesøns ærbødige Følelse for det: „Ak ja, hvor tit har jeg ikke ønsket at være en ung Løn af din